

Biokultura: Jsou biologie a kultura skutečně tak navzájem protichůdné, jak se mnozí vědci snaží naznačit?

Autor: Louis R. Browning

Na biologii a kulturu se tradičně nahlíželo jako na dva víceméně oddělené aspekty lidské existence. Podobné to až donedávna bylo i s geny a prostředím, když se komentátoři a vědci pouštěli do debat o relativním podílu dědičnosti a prostředí na široké škále lidských vlastností. Zakládá se však tento na skutečnosti? Jsou biologie s kulturou a geny s prostředím skutečně tak navzájem protichůdné, jak se mnozí snaží naznačit? Nebo jsou ve skutečnosti navzájem propojené podstatně komplexněji, než si dosud mnozí představovali?

Leccos nám pomůže objasnit článek z roku 1983, nahlížený optikou „rasové otázky“. Ve studii „How people make their own environments: A theory of genotype greater than environmental effects“ (Jak lidé utvářejí své prostředí: Teorie genotypu významnějšího než působení prostředí) si Sandra Scarrová a Kathleen McCartneyová pokládají následující otázky:

Jak se genotypy a prostředí společně podílejí na lidském vývoji? A jak genetické a environmentální odlišnosti společně vytvářejí odchylný vývoj? 1]

Tyto otázky do jisté míry souvisejí s pozorovaným fenoménem u dvojvaječných (tj. neidentických) dvojčat a adoptovaných sourozenců, jejichž odlišnosti se s postupem času zvětšují. Autorky se ptají: Jak je možné, že čím déle s někým žijete, tím méně se mu podobáte? Odpověď zní, že prostředí daného člověka (v tomto případě vyvíjejícího se dítěte) je z části 2] podmíněno genotypem tohoto jednotlivce; jinak řečeno jsou rozdíly v preferencích, schopnostech a vlastnostech jednotlivce geneticky podmíněny a tyto odlišnosti ovlivňují a utvářejí prostředí, v němž jedinec žije.

Autorky navrhuji dělení na tři typy geneticko-environmentálních interakcí u dětí ve vývoji. Zaprvé jde o „pasivní“ model, kdy rodiče poskytují pro své biologicky spřízněné děti určité prostředí. Toto prostředí může i nemusí být vhodné pro genotyp konkrétního dítěte. Všimněme si, že jelikož dostává své geny i rané prostředí od svých rodičů, jež jsou silně ovlivněny genetickou strukturou rodičů, je velice obtížné určit, zda je konkrétní vliv čistě environmentální. Zadruhé předkládají „evokační“ model, kdy dítě dostává „odpovědi“ od ostatních na základě svého genotypu a tyto reakce pomáhají upravovat prostředí. 3] Třetí a nejvýznamnější je však „aktivní“ model, který:

Představuje selektivní pozornost a učení se dítěte z aspektů prostředí ovlivněných jeho genotypem, s nepřímou korelací s genotypem jeho biologických příbuzných.

Autorky nazývají tento aktivní proces „výběrem niky“ (*niche-picking*) a „vytvářením niky“ (*niche-building*); dítě „vyhledává“ prostředí slučitelná s jeho vrozenými (genetickými) volbami a schopnostmi. Děti se podle nich postupem času přesouvají od „pasivního“ k „evokačnímu“ a „aktivnímu“ modelu; proto čím starší dítě, tím aktivněji si vybírá a upravuje své prostředí. S věkem tak roste význam specifického genotypu dítěte i působení tohoto „výběru a vytváření niky.“

Badatelky spekulují, že to může být i důvodem, proč se například postupem času stále výrazněji odlišují i adoptovaní sourozenci: čím aktivněji totiž působením genetických odlišností upravují své prostředí, tím více se toto prostředí liší, jelikož se liší i jejich genotypy. Dvojvaječná dvojčata a obyčejní sourozenci se navzájem budou vzdalovat výrazněji než dvojčata jednovaječná (identická), která mají totožnou genetickou výbavu. Autorky mluví o platnosti myšlenky že „geny pohánějí zkušenosti“ a že „genotyp je hybnou silou vývoje“. Jejich myšlenky můžeme shrnout následovně:

Protože genotyp dítěte ovlivňuje fenotyp i prostředí, je jejich korelace funkcí genotypu, který konceptuálně předchází jak fenotypu, tak prostředí výchovy.

V tomto modelu tedy dítě „usměrňuje“ (*canalizing*) své prostředí daným směrem, určeným genetickou strukturou dítěte.

Novější článek Elkinsové et al. některé ideje Scarrové a McCartneyové podporuje. Výzkumníci se zde zabývali srovnáním „podobnosti dvojčat“ ve věku 11 a 17 let. Pozorovali genetický vliv na „vnímání konfliktů rodič-dítě, uznání, sílu vztahu a celkovou podporu“. Autoři nejen že u těchto parametrů našli „značné genetické vlivy“, ale také vyšší faktor dědičnosti u starších studovaných dvojčat, zejména v interakcích otců se syny. Tato data si vyložili jako doklad platnosti konceptu Scarrové s McCartneyovou, tedy nárůstu „aktivní korelace genů s prostředím“ u starší sledované skupiny, což je v souladu s myšlenkou, že starší děti jsou schopné více volit a měnit (tj. usměrňovat) své prostředí. Tím pádem nalezneme důkazy, že teze Scarrové s McCartneyovou mají v oblasti vývoje dítěte jistou praktickou platnost.

Přímo a velice významně je s popsány tezemi spojena i myšlenka „rozšířeného fenotypu“. Dvěma zásadními díly rozvíjející tento koncept jsou *The Extended Phenotype* Richarda Dawkinse a *The Extended Organism* J. Scotta Turnera, s tím že zásluhy za definici a popularizaci termínu jsou všeobecně připisovány Dawkinsovi. U pavouků, bobrů i lidí je jasné, že genotypem u každého druhu jsou jednoduše jeho geny. Tradičním fenotypem by pak bylo tělo organismu: pavoučí, bobří či lidské. Fenotypy tak jsou fyzické vlastnosti organismu, viditelné projevy nebo fyzicky rozpoznatelné projevy genů velkého či malého účinku. A protože součástí těla je i mozek, lze v jistém slova smyslu i inteligenci a chování označit za součást tradičního fenotypu – zde však už vstupujeme na půdu konceptu rozšířeného fenotypu (či rozšířeného organismu; pro účely této eseje budu obou pojmů užívat zaměnitelně).

Paradigma rozšířeného fenotypu pokládá otázku: proč omezovat ideu fenotypu jen na tělesnou schránku organismu? Nejsou snad všechny interakce organismu s prostředím ovlivňující jeho biologickou zdatnost (*fitness*) součástí fenotypu? Není pavoučí síť součástí jeho fenotypu, nedílnou součástí pavouka samotného? A nemohli bychom říci totéž o bobří hrázi, syslí noře, ptačím hnízdu, či způsobu interakce tvora s ostatními – ať už svého druhu nebo ostatních? Způsobu interakce parazita a hostitele? Způsobu vzájemného působení rostliny s jejím prostředím za účelem získání vody a slunečního světla? Nejedná se ve všech případech o příklady „rozšířeného fenotypu“ genů daného organismu? Všechno totiž má za cíl navýšit *fitness* organismu, tedy jeho schopnost maximalizovat schopnost reprodukce sebe a svých genů. Můžeme tak rozšířený fenotyp chápat jako produkt existujícího genotypu, vytvořený s jednoznačným cílem poskytnout „médiu“ pro udržení a šíření genů (reprodukcí).

Lze tyto analýzy uplatnit i na lidskou existenci? Jistě. Schopnost lidí vypořádat se s a manipulovat se svým prostředím, interakce s ostatními, vzdělání, kariéra: všechny tyto schopnosti, jež mohou ovlivnit *fitness* daného člověka, lze označit za součást jeho fenotypu. Malby na stropě Sixtinské kaple, Hamleta či vynález žárovky můžeme tedy bez velkého přehánění označit za Michelangelův, Shakespearův a Edisonův rozšířený fenotyp.

Uvedené příklady dobře zapadají do konceptu rozšířeného fenotypu – stejně jako idea

usměrňování Scarrové a McCartneyové. Usměrňování prostředí dítětem nakonec představuje stejně dobrý příklad rozšířeného fenotypu jako bobří hráz nebo Hamlet. Usměrňování a rozšířený fenotyp jsou tak dvěma stranami téže mince a poznatky k jednomu konceptu mohou leccos objasnit i o tom druhém.

Na výběr a následné změny ve *fitness* musíme nazírat jako na působení i na skupinové, nikoliv pouze individuální úrovni. Jestliže tedy lze kulturu definovat jako „způsob života předávaný z generace na generaci“ (Websterův slovník) a „sumu společensky předávaných způsobů chování, umění, přesvědčení, institucí a všech další plodů lidské činnosti a myšlení typických pro společenství nebo populaci“ (*The American Heritage Dictionary*, druhé vysokoškolské vydání), můžeme i kulturu a kulturní artefakty národa chápat jako součást jeho rozšířeného fenotypu odrážející genetickou biologickou realitu? Nepochybně. Proto jsou kulturní dějiny a počiny etnických a rasových skupin součástí jejich rozšířených fenotypů a projevem usměrňování jejich prostředí s potenciálem zvýšit či snížit skupinový *fitness* – což záleží na tom, jak úspěšně se kulturním artefaktům daří prosazovat genetické zájmy skupin, jež je vytvořily.

Rád bych proto ukázal, že Scarrové a McCartneyové „výběr/vytváření niky“ (usměrňování) má význam u skupin i jednotlivců. Prostředí v tomto případě ovlivňuje nejen genetickou strukturu populace (přirozeným výběrem), ale i její vrozené (tj. genetické, dědičné) biologické vlastnosti konkrétním způsob formují prostředí – a tyto změny prostředí mohou následně dále ovlivnit genotyp této populace. Můžeme si to představit pozitivní smyčkou zpětné vazby (*positive feedback loop*): Nejprve se u dané skupiny v závislosti na selektivním tlaku přirozeného prostředí vyvine určitá genová frekvence. Tento specifický genotyp dává skupině určité schopnosti a preference (rozšířený fenotyp), díky nimž populace utváří populace své prostředí určitým způsobem.

Preference populace a její konání při utváření prostředí se rovnají její kultuře, již tedy lze definovat jako touhu a snahu usměrnit prostředí tak, aby co nejideálněji vyhovovalo genetické struktuře skupiny. Upravené prostředí následně vyvíjí na populaci další selektivní tlak, když s velkou pravděpodobností zvyšuje frekvenci výskytu konkrétních genů ovlivňujících rozšířený fenotyp populace. To na oplátku pobízí skupinu k dalším úpravám svého prostředí (kulturní expanze), což znovu prostřednictvím výběru promítá do genotypu populace a výsledného rozšířeného fenotypu.

Jistě si dokážeme představit relativně stejnorodou populaci, následně rozdělenou na dvě skupiny, kdy se každá octne v poněkud odlišném prostředí. Rozdíly v prvotním prostředí by začaly působit na genetickou strukturu těchto nových skupin (Stejně jako neutrální **genetický drift**, držíme se však selektivního působení na geny, jež mohou ovlivňovat fenotypicky relevantní znaky). Jak by si tyto skupiny rozvíjely různé kulturní artefakty za účelem uspořádání svého prostředí v souladu se svými preferencemi, docházelo by k postupnému usměrňování. Vznikla by tak pozitivní smyčka zpětné vazby a z kdysi jediné homogenní populace by staly vcelku odlišné skupiny – a to v mnohem kratším časovém úseku, než by bylo možné předpovědět pomocí prostého a přímého (prostředí na geny) přirozeného výběru.

Domnívám se, že tato popsaná pozitivní biokulturní smyčka zpětné vazby může značně urychlit tempo diferenciací populací a tento mechanismus se mohl v lidských dějinách uplatňovat opakovaně. Tato oboustranná interakce mezi geny a prostředím, spolu s myšlenkou, že uměle vytvořená kultura dokáže ve značném rozsahu ovlivnit genovou frekvenci a výsledný rozšířený fenotyp, představuje vlastní tezi mé eseje. Jinak řečeno: lidé jsou biokulturními organismy, u nichž jsou obě základní složky (biologie a kultura) velmi těsně propojeny.

Jedním takovým příkladem geneticko-environmentálního usměrňování populace může být eugenické působení na inteligenci v kultuře aškenázských Židů, jak jej v sedmé kapitole své knihy z roku 1994 *A People That Shall Dwell Alone* (dále jen PTSDA) popsal Kevin MacDonald. Pod tlakem soupeření o zdroje s Nežidy se u aškenázských Židů vyvinula kultura s pevným jádrem talmudské učenosti, kde ovládnutí a pochopení této obtížné a spletité materie znamenalo pro muže vyšší status i reprodukční úspěšnost. Vysokou reprodukční úspěšnost měly také dcery úspěšných obchodníků. To spolu s dalšími kulturními praktikami vytvořilo situaci, kdy dnešní aškenázští Židé vykazují podstatně vyšší verbální inteligenci oproti ostatním bělošským skupinám (což platí i v porovnání s dalšími židovskými skupinami s odlišnou kulturou).

Je možné, že každá následující generace Židů byla verbálně zdatnější a s vyšší preferencí intelektuální talmudské učenosti, čímž zvyšovala důraz a hodnotu této učenosti ve společnosti. Rostl tak i selektivní tlak na vyšší verbální inteligenci a upřednostňování intelektuální činnosti před fyzickou. MacDonald v PTSDA skutečně v souvislosti s evolucí aškenázských Židů mluví o „kulturním výběru;“ a myšlenka možného ovlivňování biologických vlastností populace prostřednictvím kulturních artefaktů se jako červená nit vine mnoha kapitolami knihy.

Podobný účinek pozitivní smyčky zpětné vazby pak mohly mít i etnocentrismus a separatismus židovských společenství. Podmínky Blízkého východu (vyšší hustota zalidnění, intenzivní soupeření o zdroje, selektivní tlak geografického prostředí, demografické charakteristiky populací atd.) vyústily u skupin pocházejících z této oblasti ve vyšší úroveň etnocentrismu a xenofobie. Proto tyto skupiny na základě svých vnitřních (genetických) preferencí vytvořily kulturu kladoucí větší důraz na etnocentrismus, xenofobii a separatismus (viz PTSDA a také esej Kevina MacDonalda „What Makes Western Culture Unique“ v letním čísle 2003 TOQ). Židé zapadající do tohoto vzorce chování zůstali ve skupině, byli v ní úspěšnější a zplodili potomstvo; ti, jejichž vrozené sklony se s tímto vzorem rozcházely, skončili jako neúspěšní vydědenci a často společenství opustili úplně.

Genetická preference pro xenofobní separatismus se tak generaci za generací zvyšovala a vytvářela stále etnocentričtější kulturu. Ta pak na oplátku dále posilovala selektivní tlak na geny zodpovědné za behaviorální rysy posilující etnocentrismus a kolektivistickou xenofobii. K tomu bych dodal, že i židovská preference „pobývat“ v zemích cizích národů může být vlastností vyvinutou biologickou amplifikací. Tak je pomocí tohoto mechanismu možné vysvětlit i jedinečné charakteristiky židovské biokulturní entity.

Dějiny západních, evropských populací jsou oproti popsanému scénáři dosti zásadně odlišné. MacDonald ke svému příspěvku pro *TOQ* přikládá tabulku porovnávající a kontrastující vlastnosti evropských a židovských populací. Za nejdůležitější charakteristiky západní evropské kultury MacDonald označuje:

Katolickou církev a křesťanství.
Tendenci praktikovat monogamii.
Jednoduchou rodinnou strukturu/nukleární rodinu (nikoliv rozvětvené klany).
Družná manželství (láska mezi partnery).
Menší důraz na příbuzenské vazby (viz bod 3) a relativně nižší etnocentrismus.
Individualismus, jehož typickým příkladem jsou práva jednotlivce vůči státní moci, zastupitelské vlády, morální univerzalizmus a věda.

Mnohé z těchto vlastností nalezneme i u západních populací antického (řecko-římského) světa; MacDonald cituje konkrétní příklady z římské společnosti, zejména v republikánském období, které podle něj vykazují četné charakteristiky vlastní výhradně západní civilizaci. Později, jak ve středověku s rozvojem centrální autority upadala potřeba kolektivističtějších, na příbuzenství založených svazků, se u germánských národů na severozápadě Evropy jako první (a nejsilněji) vyvinula individualistická západní kultura moderní epochy. Následně se tyto charakteristiky poměrně snadno rozšířily napříč celou západní Evropou. 4] Jak píše MacDonald:

Přestože neztrácejí rozdíly mezi germánskými skupinami a dalšími Evropany na důležitosti, nezakrývají obecné odlišnosti mezi západní Evropou a zbytkem Eurasie. I když se tak trendy k jednoduché domácnosti a demografickému přechodu jako první objevily na severozápadě Evropy, vcelku rychle se rozšířily do všech západních zemí.

Proč tomu tak bylo? Proč tento rozdíl mezi Evropany a zbytkem Eurasie, a proč se v raných fázích modernity tyto trendy nejdříve a nejvýrazněji vyvinuly u právě germánských národů? Dr. MacDonald píše, že:

Evropské skupiny náleží do severo-eurasijské a cirkumpolární kulturní oblasti. Tato kulturní oblast byla osídlena lovci-sběrači uzpůsobenými chladnému a nepříznivému podnebí. 5]

Toto drsné podnebí nahrávalo menším populacím, díky čemuž postupně přizpůsobení směrem k vyššímu etnocentrismu a skupinovým konfliktům ztrácelo na významu. Skupiny byly nepočetné a rozšířené příbuzenství tím pádem omezené a jednoduchá nukleární rodina praktičtější a snáz obstaratelná. Kolektivistické tendence byly utlumené a individualismus zdůrazněný; hlavním motivem života se stala malá skupinka či dokonce jediná rodina a její

boj s živly o přežití – v kontrastu s bojem větších skupin proti svým konkurentům v příznivějším přírodním prostředí, při němž docházelo k posílení kolektivistické mentality „my vs. oni“. Podmínky v severněji položených oblastech vedly k monogamii vynucené přírodními podmínkami – pro muže by nebylo praktické živit více než jednu rodinu.

Vycházejíce z tohoto předpokladu bychom se mohli zabývat možnostmi, že environmentální podmínky vyselektovaly specifické genetické frekvence/rozšířené fenotypy uzpůsobené tomuto prostředí – geny zodpovědné za rozšířený fenotyp, jehož chování tíhne směrem vyjádřeným ve výše uvedených bodech 2-5. Takto smýšlející jednotlivci by začali kulturně usměrňovat své prostředí tak, aby vyhovovalo tomuto genotypu/rozšířenému fenotypu, čímž se i prostřední časem měnilo tak, že více selektovalo individualistické rysy typické pro západní kulturní prostředí.

I zde by zafungovala pozitivní smyčka zpětné vazby, když by jednotlivci s vyššími sklony k monogamii, menším rodinným jednotkám, individualistickému myšlení atd. měli vyšší šanci přežít, prosadit se a mít potomky v tomto prostředí (zčásti přirozeném, zčásti umělém) než lidé s odlišnou mentalitou. Vidíme, že jak přirozené, tak umělé a usměrňované prostředí kulturní prehistorické/starověké Evropy a zbytku Eurasie, například **Středního a Blízkého východu**, se vcelku zásadně odlišovalo.

I když se tvrdé podnebí a podmínky v Evropě zmírnily, pozitivní smyčka zpětné vazby už byla nastavena, takže selekce směrem k typicky západní biokultuře pokračovala. Prostředím vynucenou monogamii tak například vystřídal monogamie vynucovaná sociálně – namísto diktátu krutého prostředí monogamii nově vtiskovala kultura, jež byla sama součástí geneticky předávaného rozšířeného fenotypu obyvatelstva.

Protože severogermánské skupiny žily v nejtvrdějších podmínkách nejdéle a byly tak tomuto prostředí nejlépe přizpůsobeny, mám za to, že u nich proběhla nejvýraznější prvotní selekce individualistických vlastností a nejdéle trvala pozitivní smyčka zpětné vazby posilující tyto vlastnosti. Jiné negermánské evropské skupiny prodělaly poněkud méně striktní adaptaci a amplifikaci – a navíc u nich došlo ve vyšší míře k míšení s neolitickými nově příchozími z ekologicky vlídnějších podmínek, než v jakých žily germánské kmeny.

Proto se u Germánů vyvinuly individualistické rysy výrazněji než u ostatních Evropanů. I u nich však byly podstatně vyvinutější než u dalších eurasijských skupin – i na tyto Evropany totiž působila selektivní pozitivní smyčka zpětné vazby podobně (i když ne zcela identicky) jako u germánských populací. To není zvláště překvapivé, evropské národy mezi sebou totiž navzdory rozdílům v genetické struktuře i rozšířeném fenotypu vykazují vyšší míru podobnosti než s ostatními populačními skupinami. Když to shrneme, přestože se moderní individualistická západní kultura nejprve objevila mezi evropskými germánskými skupinami, velmi rychle si ji osvojily všechny evropské etnické skupiny, jež můžeme označit za *plně západní populace*.

Pomocí načrtnutého biokulturního evolučního paradigmatu snad bude možné vysvětlit jistý pozoruhodný fenomén: přestože se totiž Orientálci ze severovýchodu Asie vyvinuli ve velice

krutých podmínkách doby ledové, jejich rozšířený kulturní fenotyp se zásadně liší od západních populací a v mnoha ohledech více připomíná blízkovýchodní skupiny vzešlé z poměrně značně odlišných ekologických nik.

Severovýchodní Asiaté – tedy Číňané, Japonci a Korejci – projevují vysokou míru xenofobie a etnocentrismu; jejich kultury tíhnou k autoritářství a kolektivismu a celkově se v průběhu převážné části svých dějin dosti lišily od západní kultury ve všech šesti bodech, které MacDonald označuje za typické znaky evropské společnosti. Výrazně odlišná je samozřejmě i jejich genetická struktura; geneticky i fenotypem jsou Západu vzdálenější než kavkazoidní populace na Blízkém východě. Pokud ale bylo výchozí prostředí zhruba podobné, odkud se vzaly natolik hluboké rozdíly?

Kloním se k tezi, že geneticko-environmentální smyčka zpětné vazby sdílí některé vlastnosti s „teorií chaosu“: I velice nepatrné změny ve výchozích podmínkách nebo v rané fázi vývoje mohou mít disproporčně silný dopad na konečný výsledek. 6] Z toho či onoho důvodu – drobné rozdíly ve výchozích podmínkách, genofondu raných euroasijských populací před rasovou divergencí, „náhodné“ rozdíly voleb mezi různými srovnatelně adaptivními kulturními možnostmi, „náhodné“ historické události – se prvotní usměrnění prostředí u raných Evropanů a Asiatů do jisté míry odlišovala.

Jak se působení těchto nevelkých raných rozdílů prohlubovalo geneticko-environmentální smyčkou, docházelo v průběhu tisíc a desítek tisíc let k dalšímu vzdalování obou skupin. Tak biologicko-kulturní zpětná vazba přetvořila zprvu dost možná minimální rozdíly v genotypu-rozšířeném fenotypu v extrémní rozdíly mezi Evropany a Orientálci, jak je pozorujeme dnes. Evropané se vydali směrem k individualismu, vědecké objektivitě/empiricismu a morálnímu univerzalismu; Asiaté se více kloní ke kolektivismu, xenofobnímu etnocentrismu a pevným příbuzenským vazbám.

Odlišné prostředí samo o sobě možná tyto rozdíly vysvětlit nedokáže, nastíněné biokulturní paradigma však už ano. Porovnání lidské biologické diverzifikace a genetické historie s kulturní evolucí a etnickými dějinami za účelem zjištění, zda mezi těmito jevy existuje korelace, může vydat potřebné důkazy, s jejichž oporou bude možné tuto hypotézu potvrdit či vyvrátit.

Praktické důsledky/úvahy

Lze se důvodně domnívat, že poznatky o biokultuře mohou pomoci utvářet postup při snaze o ochranu etnických a rasových genetických zájmů a zastavení demografického a sociopolitického cunami ohrožujícího samotné přežití západních populací. V poslední kapitole své *The Culture of Critique* se Kevin MacDonald zabývá možností, že národy evropského původu – pokud tedy chtějí přežít – budou muset přijmout kolektivističtější a ke službě zájmům skupiny výrazněji orientovanou ideologii i struktury.

Přirozené západní individualistické tendence je zdá se třeba alespoň zčásti překonat, aby mohly tyto etnické skupiny zformovat pevnější jednotky, schopné čelit nepřátelsky

naladěným a silně kolektivistickým skupinám. Potřebujeme důkladně pochopit nerasový (a v jistých ohledech antirasový) hyperindividualismus bělošských „elit“, jež nás vedou do záhuby. Je třeba také porozumět tomu, jak nás úpadek západní kultury – která je součástí našeho rozšířeného fenotypu a zodpovídá za usměrnění našeho prostředí ke genetickému prospěchu naší skupiny – ničí nejen kulturně, ale také fyzicky.

S úpadkem naší kultury se snižují také naše počty a kvalita genů a ve změněném prostředí nevhodnému pro náš geno- i fenotyp tak západní biokulturní organismus pomalu umírá. Jestliže chceme nemoc vyléčit, musíme ji nejprve správně diagnostikovat. Navíc nám biokulturní paradigma může ukázat, jak a proč se různé skupiny dostávají do konfliktu a jak jedna populace může pozměnit jinou „jen“ proměnou kultury a prostředí – a to dokonce i „nenásilným“ způsobem.

MacDonalдова *Culture of Critique* i další dva díly jeho trilogie zachycují válku vedenou proti západnímu biokulturnímu organismu židovským rozšířeným fenotypem. Termín „kulturní války“, tolik oblíbený u některých konzervativců, tak nabývá zcela nového významu, když si uvědomíme, jak může být kultura klíčem k usměrňování prostředí ku prospěchu různých skupin.

Lze se tak ptát: sdílejí-li dvě populace totéž teritorium, mohou se jejich rozšířené fenotypy střetnout? A může se stát, že usměrnění prostředí jednou skupinou bude neslučitelné s biokulturními potřebami druhé skupiny? Lze si představit nevojenskou formu biokulturní války vedenou kulturními zbraněmi, v níž se jeden rozšířený fenotyp snaží prostřednictvím specifických forem kulturního usměrňování nabýt převahy nad dalším rozšířeným fenotypem a jeho základním genotypem, a jaké výsledné účinky (genetické i na prostředí) toho usměrnění opakovanými cykly smyčky zpětné vazby mělo? Vypráví snad MacDonalдова trilogie právě o takovémto střetu západních a židovských populací? A získává tento konflikt v Americe – a vlastně celém dnešním Západě – dále na intenzitě?

Na základně dějinných zkušeností a poznatků rozhodně není přehnané vnímat následující fenomény přinejmenším z části jako působení rozšířeného židovského fenotypu v Americe:

hnutí za „občanská práva“, jež vedlo k nucené rasové integraci, protibělošské kvóty, integrované školní autobusy, zákony na ochranu „rovnosti příležitostí“ a rovnosti v přístupu k bydlení a následné škody na vzdělávacím systému a jeho úrovni, destrukce čtvrtí i měst a nespočetné tisíce bělošských obětí násilí páchaného etnickými menšinami

nový imigrační zákon z roku 1965, díky němuž do Ameriky proudí neevropští imigranti a Američané evropského původu se během několika dekád stanou v zemi menšinou

feministické hnutí, které vykopalo příkop a zažehlo nepřátelství mezi oběma pohlavími, vedoucí ke zvýšení počtu rozvodů i potratů a snížení porodnosti u bělochů

mediálně široce propagované rasové míšení evropských Američanů s dalšími rasovými skupinami, jež ještě víc snižuje naše počty a ohrožuje náš genofond

protiválečné (za války ve Vietnamu) hnutí, jež přispělo k vytvoření ovzduší cynismu, střetu generací a defétismu mezi americkým lidem

„kontrakultura“ v duchu učení „Frankfurtské školy“, neúnavně napadající tradiční evropsko-americké hodnoty, rozleptávající naši kulturu a další zdroj pocitů odcizení, zvláště mezi mládeží

„bělošská vina“, kvůli níž naši lidé, znovu hlavně ti mladí, pochybují o své hodnotě a s velice ničivými následky zavrhnou vlastní dějiny

všudypřítomné popírání rasy a rasových rozdílů, které křiví vědecké poznatky ve snaze přesvědčit lidi evropského původu, že jelikož rasa vlastně vůbec neexistuje, pádem jejich skupiny do propasti vyhynutí nedojde k žádné velké ztrátě

a válka proti svobodě slova, která stále více mění Ameriku v politicky korektní gulag.

Podobné projevy židovského rozšířeného fenotypu pozorujeme i v Evropě, kde tažení proti svobodě slova pokročilo ještě podstatně dále než v Americe. Jedním z hlavních aspektů rozšířeného židovského fenotypu, který nelze nezmínit, je marxismus, strůjce většího množství mrtvých a lidského utrpení než kterékoliv jiné krédo v moderní historii, jenž ale přesto (či právě proto) nepřestává sloužit jako ideologická základna pro protievropskou a protizápadní činnost lidí usilujících o zničení „bělošského Západu“.

Tak židovský rozšířený fenotyp působí cestami přímo škodlivými západním zájmům. Židovský rozšířený fenotyp se projevuje také v židovském zaujetí vzděláním, hmotným úspěchem a mocí, stejně jako zájmem o obory a povolání vyžadující značně pokročilé verbální schopnosti. Tyto rysy židovského rozšířeného fenotypu pomáhají i při uskutečňování výše popsané příměji protizápadní agendy a jsou užitečné při židovském potlačování a překrucování normálních a zdravých západních rozšířených fenotypů.

Kulturu skupiny tedy chápeme jako nedílnou část jejího rozšířeného fenotypu, která může výrazně ovlivnit její schopnost přežití, reprodukce a soupeření s ostatními skupinami. Rozšířené fenotypy se mohou překrývat a jeden může manipulovat druhým. Vnitřní i vnější parazité nepochybně mohou ovlivňovat rozšířený fenotyp hostitele, často dokonce včetně změn v chování a/nebo manipulace kdysi adaptivního chování ku prospěchu parazita a újmě hostitele.

Dobrým příkladem může být pták, který krmí kukaččí mládě namísto vlastních potomků. Inkluzivní *fitness* ptáka se tím snižuje, u kukačky ale naopak zvyšuje. Kdyby v rovnici nefigurovala kukačka, chování ptáka by bylo adaptivní: krmil by ve svém hnízdě mláďata, která by zpravidla byla jeho vlastní. Ale podstrčení cizího vejce do hnízda celou situaci mění a rozšířený fenotyp hostitele je využit ku prospěchu parazita – tento vztah ve skutečnosti tvoří zásadní součást rozšířeného fenotypu parazita.

Tyto postřehy lze aplikovat i na lidské podmínky. Rozšířený fenotyp Evropanů (kterými mám na mysli všechny skupiny evropského původu, včetně Američanů, Australanů atd.) nám po většinu dějin lidského rodu sloužil velice dobře. Jisté prvky tohoto rozšířeného fenotypu však lze manipulovat takovým způsobem, aby sloužil zájmům cizorodých skupin.

A skutečně, chování současných Evropanů tváří tvář například barevnému lumpenproletariátu se nápadně podobá dynamice ptáka-hostitele a parazitické kukačky.

Evropanům chybějí zdroje na výchovu vlastních dětí – alespoň tedy způsobem slučitelným s jejich rozšířeným fenotypem (kulturou) – i proto, že jsou nuceni poskytovat prostředky (daně) na podporu reprodukce soupeřících etnických/rasových skupin.

Navíc k újmě Evropanů dochází i k manipulaci dalších charakteristik západního rozšířeného fenotypu, které v homogennějších společnostech působí adaptivně: altruismus, vysoká cena přisuzovaná životu a dodržování „**zlatého pravidla**“. Evropané často adoptují děti ostatní skupin, které pak vychovávají namísto svých vlastních; podobnost s kukaččím chováním je v tomto případě velice nápadná. Někdy pak Evropané dokonce podporují sociopolitická a socioekonomická opatření zamýšlená ku prospěchu ostatních a vlastní škodě, nebo na svůj úkor přispívají charitám určeným většímu blahu ostatních ras.

Je snad evropský/západní rozšířený fenotyp maladaptivní? A jestliže ano, jak mohla naše širší skupina přežívat a prospívat až dodnes? Jak se jí tak dlouho úspěšně dařilo usměrňovat své prostředí? Prošel snad rozšířený fenotyp radikální proměnou? A pokud ano, jakou? Nebo je snad původní rozšířený fenotyp maladaptivní jen v našem současném prostředí a problém současného prostředí spočívá v tom, že rozšířené fenotypy ostatních skupin pozměnily prostředí natolik, že kdysi pozitivní – nebo přinejmenším neutrální – vlastnosti západního rozšířeného fenotypu se staly vysoce maladaptivními?

Tyto ostatní skupiny usměrnily prostředí tak, aby bylo uzpůsobeno jejich genotypům a rozšířeným fenotypům – a v náš neprospěch. Tím podkopaly tyto cizí prvky samotné základy přežití západních populací coby svébytných biokulturních jednotek, když ničí dlouhodobě a pečlivě západní kulturou vytvářené prostředí a nahrazují jej převrácenou protizápadní strukturou, zcela neslučitelnou s prospíváním evropských/západních biokulturních organismů.

A které ze to skupiny tolik proměnily naše prostředí? Jen sotva to asi byli největším dílem černoši, protože Evropané ve Spojených státech několik dlouhých staletí žili a prospívali i přes přítomnost černochů. Přesvědčivé historické důkazy naznačují, že černoši ani další barevné skupiny nebyli těmi, kdo změnil západní prostředí natolik, aby se z toho stal problém a coby hlavního činitele proměny prostředí jednoznačně ukazují na židovský rozšířený fenotyp a jeho manipulace západního rozšířeného fenotypu, které měly za následek katastrofické a potenciálně nezvratné oslabení evropských zájmů a evropské *fitness*.

USA se zjevně staly hlavním centrem světové židovské moci a americká kulturní, hospodářská a vojenská moc se stala pákou, s jejíž pomocí židovský rozšířený fenotyp vyvíjí tlak proti nežidovským – zejména pak evropským – zájmům. Navíc i v dalších částech Západu, a to těch ne tolik přístupných židovské dominanci, umožnil historický vývoj dosáhnout rozšířenému židovskému fenotypu nebývalé míry moci.

Na Západě bez Židů tak snad mohlo být prosazování materialističtějších výkladů světa – včetně „racionalismu“ a „humanismu“ – jen určitou fází, jíž by evropské národy prošly bez většího ohrožení vlastního přežití a nakonec je mohly nahradit světonázory úplně jiné. Židovský rozšířený fenotyp se však horlivě chopil příležitosti poskytnuté materialističtější, „racionální“ a „humanistickou“ Evropou – židovský výtvar marxismus je ztělesněním tohoto

vývoje.

Hrozba marxismu tak nezanikla s „koncem studené války“; paradoxně se s kolapsem marxistických sovětských východoevropských států napříč Západem, zpravidla s ochotnou židovskou asistencí alternativní, rozšířily „měkčí“ formy marxistického totalitarismu v podobě „politické korektnosti“ a „rasové citlivosti“ (tedy ohleduplnosti k potřebám všech skupin kromě Evropanů). Dospěli jsme tudíž do situace, kdy je v řadě evropských zemí politická disident kritický k židovským zájmům zakázán a k jeho umlčení vznikly bizarní formy nátlaku a donucení.

Ne neoprávněně bychom se mohli ptát, kdo že to vlastně ve „studené válce“ zvítězil. Tento vývoj lze právem vykládat jako následek posílení židovského rozšířeného fenotypu na Západě; fenotypu, který dlouhodobě usměrňuje západní prostředí způsobem nepřátelským k dlouhodobému prospěchu a dokonce až přežití západních populací. Mají-li tyto skupiny nastavený trend nějak zvrátit, musí dospět k celostnímu pochopení spojení biologie s kulturou a genů s prostředím. Jedině důsledným pochopením naší pozice a naší cesty do současné pozice můžeme vůbec započít s misí znovu uchopení otěží naší kultury a usměrňování prostředí k našemu vlastnímu prospěchu.

Shrnutí

Dichotomie geny vs. prostředí není zdaleka tak jednoznačná, geny a prostředí se totiž navzájem ovlivňují. Biologie s kulturou na sebe vzájemně působí, neexistuje mezi nimi jasná dichotomie.

Jednotlivci usměrňují své prostředí tak, aby vyhovovalo jejich genotypům. Tato schopnost ovlivňovat své prostředí („výběr niky“, „vytváření niky“) je nedílnou součástí rozšířeného fenotypu jednotlivce.

Podobně jako jednotlivci mají i populační skupiny své rozšířené fenotypy. Kultura dané skupiny je integrální součástí jejího rozšířeného fenotypu.

Lidské populace coby skupiny usměrňují své prostředí tak, aby lépe vyhovovalo jejímu genotypu, stejně jako to dělají jednotlivci. Toto usměrňování není ničím jiným než kulturou konkrétní skupiny. Takto pozměněné prostředí následně vyvíjí selektivní tlak na lidské skupiny.

Lidské populace tedy jsou biokulturními entitami, jejichž prvotní/původní genetickou strukturu utvářelo jejich prvotní prostředí. Následná lidská evoluce byla, je a i v budoucnu zůstane příběhem genotypů usměrňujících prostředí ke svému prospěchu (kultury); takto pozměněné prostředí následně vyvíjí selektivní tlak na populaci a její genotyp; tyto nyní pozměněné genotypy pak dále usměrňují své prostředí; aby toto prostředí následně vyvíjelo ještě výraznější selektivní tlak na populaci – v nekonečné pozitivní smyčce zpětné vazby se zvyšuje frekvence genů specifických pro danou populaci i rozšířené fenotypy.

Tento model samozřejmě má i praktické dopady: pokud západní populace dovolí

ostatním skupinám usměrňovat západní prostředí způsoby negativně ovlivňujícími přežití západních populací, tyto skupiny to vážně poškodí do té míry, že mohou dokonce přestat existovat.

Závěr

Musíme otevřeně přijmout skutečnost, že lidské populace jsou biokulturními entitami. Geny neutvářejí jen fyzický fenotyp, ale i kulturu a fenotyp rozšířený. Fyzické tělo poskytuje „nádobu“, v níž geny přežívají a v procesu výběru procházejí bojem s ostatními geny. Kultura skupiny je podobným médiem, v němž spočívají její geny a pomáhá také rozhodovat o konečném osudu a fitness daného genofondu. Navíc kultura proměnou prostředí, v němž populace žije, vyvíjí selektivní tlak na skupinu i její genetickou strukturu. Tak kultura neovlivňuje geny o nic méně, než geny ovlivňují kulturu.

Západní kultura, náš rozšířený fenotyp, je nemocná a převrácená – a to zabíjí západní biokulturní organismus, a tím pádem i evropské národy a jejich genofond. Naše *fitness* se v poměru k ostatním skupinám neustále snižuje. Musíme vzít na vědomí, že se nejenže účastníme války rozšířených fenotypů reprezentujících soupeřící genofondy, ale že naše strana bohužel prohrává – a to drtivě. Musíme pochopit, že náš rozšířený fenotyp čelí útoku a pokusům o podvracení a musíme také jasně říci, kdo, jak a proč tento útok vede. Musíme podniknout všechny kroky, abychom vládu nad naší kulturou vyrvali z rukou manipulátorů. Naprosto nezbytně se také musíme navrátit ke zdravým prvkům našich kultur a vytvořit nové kulturní artefakty, zbavené ničivých cizích vlivů.

Právě tak jako se idea „rozšířeného fenotypu“ stala novým paradigmatem na poli evoluční biologie, tak se i „biokulturní“ syntéza musí stát novým paradigmatem etnické/rasové ochrany genetických zájmů (tj. etnického/rasového nacionalismu). Biologicky smýšlející lidé musí pochopit a přijmout významnou úlohu kultury. Aktivisté musí do svého hodnocení jednotlivce zahrnout jak fyzické, tak mentální rysy a vlastnosti a do hodnocení jednotlivce nebo skupiny pak i rozšířený fenotyp kultury.

To pochopitelně neznamená, že černocho, který poslouchá Mozarta, je Evropan – tím totiž není geneticky ani fyzickým vzhledem. Na druhé pak ovšem ani člověka geneticky a antropologicky evropského, který je ovšem hluboce pohroužen do kultury cizích skupin a/nebo pomáhá genetickým zájmům jiné skupiny, nelze doopravdy považovat za součást naší biokulturní skupiny.

„Kulturalisté“ pak musejí uznat a přijmout zásadní význam rasy, biologickou realitu rasy i etnicity a to, jak rasa a etnicita ovlivňují kulturu. Musejí také pochopit, že kultura není cílem sama o sobě, ale že tvoří součást rozšířeného fenotypu skupiny/lidu, vytvořenou geny a k prospěchu genů. „Biologisté“ i „kulturalisté“ by pak měli porozumět, jak se biologie s kulturou navzájem ovlivňují v podobném mechanismu pozitivní smyčky zpětné vazby, jaký nastínila Scarrová s McCartneyovou u aktivní formy „výběru/vytváření niky“ v průběhu raného vývoje dítěte.

Obě skupiny pak musejí pochopit, jak nové biokulturní paradigma posiluje jejich konkrétní zaměření, když na jedné straně ukazuje sílu genů při tvorbě rozšířeného fenotypu kultury, která v posledku slouží genetickým zájmům; a na straně druhé demonstruje sílu kultury, nejvyššího vyjádření biokulturního organismu; mechanismu utvářejícího samotnou genetickou strukturu biologické skupiny prostřednictvím jejího dopadu na „usměrňování“ prostředí. Takto vytvořené prostředí následně vyvíjejí selektivní vliv na frekvenci genů.

Biologii i kulturu je tudíž třeba studovat, posílit – a spojení mezi nimi rozeznávat a docenit. Jedině tak můžeme zajistit přežití naší vyhynutím ohrožené západní biokulturní skupiny.

Dodatek

V listopadu 2003 vydal časopis *Nature Genetics* krátkou poznámku 11 výzkumníků, v níž popisovali příklad koevoluce genů a kultury. Autoři píší: „Našli jsme zásadní geografickou souběžnost mezi vysokou rozmanitostí genů dobytka, lokací míst evropského neolitického chovu dobytka (starších než 5000 let) a dnešní tolerancí laktózy u Evropanů. To ukazuje na geneticko-kulturní koevoluci mezi dobytkem a lidmi.“ (Beja-Pereira et al., „Gene-culture coevolution between cattle milk protein genes and human lactase genes,” *Nature Genetics*, 23. listopadu 2003: 35, č. 4, str. 311-313.)

Použitá literatura

Burton, M.L., C.C. Moore, J.W.M. Whiting, a A. K. Romney. „Regions based on social structure,” *Current Anthropology* 37 (1996), s. 87-123.

Elkins, I. J., McGue, M., a Iacono, W. G. „Genetic and environmental influences on parent-son relationships: Evidence for increasing genetic influence during adolescence,” *Developmental Psychology* 33 (1997), s. 351-363.

MacDonald, Kevin. *A People That Shall Dwell Alone* Westport, CT: Praeger, 1994.

MacDonald, Kevin. „What Makes Western Culture Unique,” *The Occidental Quarterly* roč. 2/č. 2 (léto 2002).

Scarr, S., a McCartney, K. „How people make their own environments: A theory of genotype greater than environmental effects,” *Child Development* 54 (1983), s. 424-435.

Poznámky

1] Genotyp organismu lze chápat jako sumu jeho genů, tedy biologických instrukcí pro vytváření organismu. Fenotyp organismu pak v tradičním slova smyslu znamená organismus samotný, jeho fyzickou skutečnost, dalo by se říci „tělo“.

2] Autorky zdůrazňují, že jejich práce nemá být chápána jako tvrzení o naprosté podmíněnosti „environmentálního fenotypu“ genotypem, ale jako doklad teze, že „některé

genotypy s větší pravděpodobností přijmou a zvolí určité prostředí před jiným.“ Jejich teorie tedy je „probabilistická“ spíše než absolutně deterministická. Přesto však je genotyp fundamentálním činitelem.

3] Dítě projevující už v raném věku intelektuální zájmy může „vyvolat“ odezvu např. tím, že mu rodiče koupí více knížek atd. Poslušné děti „vyvolají“ odlišné reakce než zlobivé, což působí na jejich prostředí.

4] Zaujalo mě zdůraznění západní Evropy, můžeme se totiž ptát, proč ne Evropa východní? Sám bych odpověděl, že přestože Východoevropané obecně tyto vlastnosti sdílejí, kvůli dějinným faktorům zde byl rozvoj mnoha západních kulturních charakteristik o celá staletí zpožděn. Na východě Evropy nepochybně nalezneme křesťanství, monogamii a tendence k vytváření rodinné struktury „západnějšího“ typu. Naopak rozvoj práv jednotlivce vůči státu se tu oproti Západu zpozdil, pravděpodobně následkem traumatického působení a vlivu vpádů a nadvlády Mongolů a Turků. V Rusku na sebe osvojení si práv v protikladu ke státu často bralo kolektivističtější podobu (např. kozáci), nikoliv „legalistickou“ (Magna Carta atd.). V oblastech, jako jsou země bývalé Jugoslávie, projevují sice lidé vysokou míru etnocentrismu, v porovnání s neevropskými částmi Eurasie by však Východoevropané spadali do západního kulturního okruhu a přinejmenším dnes, po pádu komunismu lze na východě kontinentu očekávat projevy podobných kulturních artefaktů jako u Západoevropanů. S ohledem na hlavní tezi této eseje však přichází v úvahu i možnost, že staletí trvající kulturní odlišnosti mezi západní a východní Evropou vyústily v různé selektivní tlaky na populace i odlišné geneticko-environmentální pozitivní smyčky zpětné vazby, což mohlo mít za následek změny v genetických frekvencích a rozšířených fenotypech specifických určitým skupinám. Rozbor mezievropských odlišností v geneticko-environmentálním příběhu však přesahuje rozsah této práce. Dost možná se ale všechny pozitivní etnické vlastnosti, jako pověstný stoicismus ruského obyvatelstva, jeho schopnost překonat různé těžkosti, cizí vpády nebo přírodní katastrofy či neutuchající vytrvalost a odvaha ruského vojáka coby biokulturní adaptace vyvinuly v určité periodě dějin tohoto národa. Musíme však zdůraznit, že všechny evropské skupiny, ať už na západě či východě, na severu či na jihu, stejným právem náleží do západního biokulturního organismu. Pokusy o jeho dělení by jej zahubily stejně nevyhnutelně, jako to učiní rozdělení organismu.

5] Burton et al. (1996).

6] Tedy myšlenka, že to, zda motýl mávne svými křídly právě tady a ne tam, může mít nesmírný dopad na různé atmosférické úkazy nebo jiné události velkého rozsahu.

Studie Louise R. Browninga *Bioculture: A New Paradigm for the Evolution of Western Populations* vyšla v časopise *The Occidental Quarterly* roč. 4/č. 1 (jaro 2004).